

המעיל השורט והעשר הנוצץ

ספורו של התנא רבי יהודה בר אלעאי





חֹרֶף עַז בְּאַרֶץ יִשְׂרָאֵל.

רוּחוֹת חֲזָקוֹת שׁוֹרְקוֹת, גִּשְׁם יוֹרֵד וְהִבֵּץ מִכֶּסֶה אֶת
הַקֹּר חֲדָר מִמֶּשׁ לְתוֹךְ הָעֲצָמוֹת!
אֲבֵל מִבֵּית אֶחָד קָטָן וְדָל – קָרָן אֹר גָּדוֹל שֶׁל קִדְשָׁה.

בבֵּית הָעֲנִי הַזֶּה גָּר
עֶנֶק בַּתּוֹרָה:
רַבִּי יְהוּדָה בַּר אֱלֵעָאִי.

לֹא הָיָה לוֹ כֶּסֶף,
לֹא עֲצִים לְחֵמוֹם,
וְלֹא שִׁלְחָן.
אָבֵל הַלֵּב שָׁלוֹ בְּעֵר
מֵרֹב אֲהָבָה מֵרֹב
אֲהָבָה לֵה' וּלְתוֹרָה!





הבעיה של הודה

הבעיה של רבי יהודה ואשתו הייתה קשה: בכל הבית היה רק מעיל אחד! זה לא היה מעיל נעים ורך, אלא מעיל משער של עזים. הוא היה וצני, נוקשה ושורט. אבל על המעיל היחיד הזה, הם אמרו לה' תודה.

איך מתחלקים?



כְּשֶׁאֲשֵׁתוֹ הִלְכָה לַשּׁוּק – הִיא
הָיָא לְבִשָּׁה אֶת הַמָּעִיל.



וּמָה עָשָׂה רַבִּי יְהוּדָה בְּבֵית הַקְּפּוּאָה?
הִתְכַּפְּסָה בְּמַחְצָלָת-קֶשׁ דּוֹקְרָנִית וְהִמְשִׁיךְ לְלַמֵּד!

הוא לא התלונן בכלל!
הקול המתוק של למוד
התורה מלא את החדר
בְּחֶם רוּחָנִי.
פָּנָיו הֵאִירוּ מֵרֵב שִׁמְחָה.
הַתּוֹרָה חֲמָמָה אֶת נִשְׁמָתוֹ
יוֹתֵר מִכָּל בֶּגֶד בָּעוֹלָם.



בְּאוֹתוֹ זְמַן, נָשִׂיא יִשְׂרָאֵל, רֶבֶן שְׁמַעוֹן בֶּן
גַּמְלִיאֵל, אָסַף אֶת כָּל תַּלְמֵי־הַחֲכָמִים
לִימֵי צוּם וּתְפִילָּה.

אֶךְ כְּשֶׁהַנָּשִׂיא הִבִּיט סָבִיב, פָּנָיו הֶחֱוִירוּ.
סִפֵּסֶל אֶחָד חָשׁוּב נִשְׂאָר רִיק.





”היכן עֵנֶק הַדּוֹר, רַבִּי
יְהוּדָה? שָׂאל הַנְּשִׂיא.

עָנוּ הַתְּלִמִּידִים בְּקוֹל נְבוֹד:
”אֵין לוֹ בְּגָד לְצֵאת מִהַבֵּית... הוּא
יוֹשֵׁב בְּבֵיתוֹ קָפוּא מְקוֹר.”





הַנָּשִׂיא הַזֶּדֶעֶזֶע: "אִי אֶפְשָׁר כָּךְ! הַתּוֹרָה צְרִיכָה אוֹתוֹ!"
הוא הוציא מִיד מְעִיל-מְלָכִים מִפֶּאֶר וְחָם, מִהַבְּגָדִים הַכִּי יִקָּרִים שֶׁל הַנָּשִׂאוֹת.
"רוצו אלינו! תנו לו את המעיל במתנה כדי שיוכל לבוא אלינו."



הַשְּׁלִיחִים עָמְדוּ מוֹל דַּלְתּוֹ
הַשְּׁבוּרָה שֶׁל רַבִּי יְהוּדָה.
הֵם רָאוּ אוֹתוֹ יוֹשֵׁב עַל
הַבֶּץ עִם מַחְצָלָת-קֶשׁ מֵעַל
כְּתֻפּיוֹ.

"שָׁלוֹם עָלֶיךָ, רַבִּי," אָמְרוּ
בְּכָבוֹד. "הַנָּשִׂיא דּוֹאֵג
"הַנָּשִׂיא דּוֹאֵג לָךְ. קַח אֶת
הַמַּעִיל הַמִּפְאָר הַזֶּה
וּבֹא אִיתָנוּ."

כָּל אָדָם רָגִיל הָיָה קוֹפֵץ מִשְׂמָחָה!
סוֹף סוֹף בִּגְד חָם!"
אַבְל רַבִּי יְהוּדָה חִיָּךְ בִּקְדָּשָׁה: "תּוֹדָה לַנְּשִׂיא,
אַבְל אֵינֶנִּי צָרִיךְ מִתְּנוּת שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה."
הַשְּׁלִיחִים נִבְהָלוּ: "אַבְל אַתָּה קוֹפֵא! אַתָּה עָנִי!"



"אני עני?!?" צחק רבי יהודה מתוך בטחון בה. "האם ה' לא יכול לתת לי
כחת בסףל' כסף? אם רק ארצה – תראו מה יש לי!"
באותו רגע, הושיט הרב את ידו והרים את מחצלת הקש מהאדמה...





נִס מִשְׁמִים! גַּל מְסֻנָּר שֶׁל אֹר פֶּרֶץ מֵהָאֲדָמָה!
אֲלֵפִי מִטְבָּעוֹת שֶׁל זָהָב טָהוֹר צָצוּ מִתּוֹךְ הַבֶּץ.
הַחֹדֶר הַקָּטָן הָאִיר כְּמוֹ הַשֶּׁמֶשׁ.
"רוֹאִים?" לָחַשׁ רַבִּי יְהוּדָה. "ה' דּוֹאֵג לִי
לְאֲצֻרוֹת. אֶךְ אֲנִי בּוֹחֵר בַּתּוֹרָה, לֹא בַּזָּהָב!"

איזו עשיר? השמח בלקו!

עשר של העולם הזה (כסף ובגדים)



מחמם את הגוף

נקרע ונהרס

תמיד רוצים עוד

עשר רוחני (תורה ואמונה)



✓ מחמם את הנשמה

✓ נשאר לנצח

✓ מביא שמחה אמתית

השליחים חזרו לנשיא כשהם מבינים את הסוד הגדול של התנא.
רבי יהודה למד אותנו מהו העשר האמתי הנצחי.

ומָה אֶתָּנוּ?
כְּשֶׁאֵנוּ אוֹמְרִים "תּוֹדָה רַבָּה ה'!"
עַל הַדְּבָרִים הַפְּשׁוּטִים שֶׁיֵּשׁ לָנוּ –
הַמִּשְׁפָּחָה, הַבְּרִיאוֹת, אוֹ אֶפְלוֹ
הַכָּרִיד שֶׁלָּנוּ לְבֵית הַסֵּפֶר...
בָּאוֹתוֹ רָגַע, אֲנִיחָנוּ הַפּוֹכִים לְאֲנָשִׁים
לְאֲנָשִׁים הָעֹשִׂיִּים בְּיוֹתֵר בְּעוֹלָם!

